

Arrest

nr. 99 417 van 21 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 10 december 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 november 2012 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN REGEMORTER, die loco advocaat V. LURQUIN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 30 november 2011 een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten, die op 18 juni 2012 resulteerde in een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van erkenning van de vluchtelingenstatus en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Het beroep dat door verzoeker tegen deze beslissing werd ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) leidde tot arrest nr. 89 149 van 4 oktober 2012, waarbij verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd.

1.2. Verzoeker diende een tweede asielaanvraag in op 5 november 2012. Op 9 november neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoede-

bestrijding een beslissing tot weigering tot in overwegingname van deze asielaanvraag (bijlage 13quater). Dit vormt de bestreden beslissing, die gemotiveerd is als volgt:

“(…) Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten Z. MD S.

geboren te (…)

en van nationaliteit te zijn : Bangladesh

die een asielaanvraag heeft ingediend op 05.11.2012 (2)

Overwegende dat

betrokkene op 30.11.2011 voor het eerst een asielaanvraag indiende in België; hem echter op 19.06.2012 zowel de vluchtelingenstatus, als het statuut van subsidiaire bescherming geweigerd werd vanwege het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS); betrokkene op 18.07.2012 schorsend beroep aantekende tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW), waar op 08.10.2012 de beslissing van het CGVS bevestigd werd; betrokkene op 05.11.2012 een tweede asielaanvraag indiende, waaruit blijkt dat hij niet naar zijn land van herkomst is teruggekeerd; betrokkene hierbij stelt dat zijn problemen, zoals uiteengezet gedurende zijn eerste asielprocedure, nog steeds actueel zijn: dat er overigens een arrestatiebevel tegen hem zou uitgevaardigd zijn en hij bijgevolg onmogelijk kan terugkeren naar Bangladesh; betrokkene een FIR (dd. 28.06.2011) naar voren brengt, alsook een PV (dd. 28.06.2011), een 'complaint sheet' (dd. 28.06.2011) en een 'warrant of arrest' (du. 28.06.2011); betrokkene aan de hand van deze documenten zijn vluchtmotieven alsnog kracht wil bijzetten; echter dient opgemerkt te worden dat voornoemde documenten dateren van vóór de eerste asielaanvraag van betrokkene en betrokkene niet kan aantonen dat hij deze documenten destijds niet had kunnen aanbrengen; de door betrokkene aangebrachte enveloppe immers enkel aantoonde dat betrokkene een zending op zijn naam ontvangen heeft, maar nergens de inhoud van deze zending uit blijkt; betrokkene tenslotte ook in het bezit is van een kopie van zijn geboorteakte; betrokkene dit document reeds gedurende zijn vorige asielaanvraag naar voren bracht, hetwelk niet door de Belgische asielinstanties weerhouden werd; er bovendien door de Belgische asielinstanties geen geloof kon gehecht worden aan de vluchtmotieven van betrokkene en betrokkene reeds eerder trachtte de Belgische asielinstanties te misleiden aangaande zijn identiteit; de huidige verklaringen van betrokkene niet van die aard zijn dat ze deze appreciaties kunnen wijzigen; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 10.07.2012 en 17.10.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen. (…)

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In een enig middel werpt verzoeker de schending op van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 33 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: het Vluchtelingenverdrag) en van artikel 3 EVRM. Tevens werpt hij op dat de bestreden beslissing getuigt van een manifeste beoordelingsfout.

Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift als volgt:

“(…) La partie adverse considère que le requérant n’apporte aucun nouvel élément au sens de l’article 51/8 de la loi du 15 décembre 1980 au motif qu’il ne démontrerait pas n’avoir pu se procurer les documents plus tôt.

Elle ajoute qu’il n’apporte pas la preuve que ces documents sont arrivés dans l’enveloppe produite.

Or, force est de constater qu’il y a lieu de tenir compte des circonstances personnelles du requérant.

Ce dernier est en effet dans une situation extrêmement précaire, loin de sa famille, dans un pays où il ne comprend ni la langue ni la culture.

Il ne conteste pas qu’il n’aurait pu produire ces documents plus tôt dès lors qu’il admet les avoir reçus pendant sa première demande d’asile.

Toutefois, lorsqu’il les a présentés à son précédent conseil, ce dernier lui a dit qu’il devait les faire traduire à ses propres frais et qu’il ne pouvait l’aider quant à ce.

Or, compte tenu de sa situation financière précaire, le requérant n’a pu avoir accès à un traducteur plus tôt.

Il convient d’insister sur la notion de « pouvoir » dans l’espèce.

En effet, force est de constater que, même si le requérant a eu la volonté de produire ces documents plus tôt, il n’en a pas eu la capacité dès lors qu’il n’a reçu aucune aide afin qu’il y parvienne.

Ces éléments entrent donc dans le champ de l’article 51/8 de la loi du 15 décembre 1980.

Il convient de rappeler que les documents en langue étrangère ne sont pas acceptés par Votre Conseil et que le requérant ne pouvait savoir qu’il aurait pu insister auprès de son précédent conseil afin d’obtenir une traduction de ces documents par le biais de l’aide juridique.

En tout état de cause, force est de constater que la partie adverse a commis une erreur manifeste d’appréciation en refusant de prendre en considération les éléments apportés par le requérant pour le seul motif qu’il aurait pu les produire plus tôt.

En effet, ces documents officiels originaux démontrent clairement que ses craintes de persécutions sont établies dès lors qu’ils prouvent à suffisance qu’une affaire judiciaire est en cours à l’encontre du requérant.

La partie adverse se devait donc de transmettre le dossier du requérant au Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides sous peine de violer l’article 33 de la Convention de Genève et d’exposer le requérant à un risque de traitement inhumain et dégradant en violation de l’article 3 de la Convention européenne des droits de l’homme.

Partant, il ressort des considérations qui précèdent que le moyen est fondé. (…)”

2.2. Voor wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM stelt de Raad vast dat verzoeker nalaat om op enigerlei wijze in concreto uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze bepaling schendt.

Verzoeker kan zich niet dienstig beroepen op de schending van artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag aangezien dit enkel van toepassing is op erkende vluchtelingen (cf. RvS 5 oktober 2011, nr. 215.573), Verzoeker werd echter niet de hoedanigheid van vluchteling verleend overeenkomstig artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag.

Deze onderdelen van het middel zijn derhalve onontvankelijk.

2.3. Waar verzoeker opwerpt dat de bestreden beslissing getuigt van een manifeste beoordelingsfout gaat de Raad ervan uit dat hij de schending beoogt op te werpen van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt het volgende:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat

er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.(...)”

2.5. Uit artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kan afgeleid worden dat de naar voren gebrachte gegevens:

- nieuw moeten zijn, i.e. niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerste asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;
- relevant moeten zijn, i.e. ernstige aanwijzingen moeten bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet.

2.6. De gemachtigde van de staatssecretaris mag zich niet uitspreken over de inhoud of draagwijdte van deze nieuwe gegevens. Hij kan enkel vaststellen dat er nieuwe gegevens zijn of dat er geen nieuwe gegevens zijn. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- In het geval dat er wordt beslist dat de vreemdeling effectief nieuwe gegevens aanbrengt in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris (de Dienst Vreemdelingenzaken) zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiertoe niet bevoegd is.
- In het geval dat wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze asielaanvraag niet zal onderwerpen aan een onderzoek ten gronde, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag volgende documenten had neergelegd:

- een FIR van 28 juni 2011;
- een pv van 28 juni 2011;
- een “complaint sheet” van 28 juni 2011;
- een “warrant of arrest” van 28 juni 2011;
- een kopie van zijn geboorteakte;
- twee enveloppes waarmee bovenstaande documenten zouden verstuurd zijn, gedateerd op 25 februari 2012 en 15 mei 2012.

2.8. Verzoekers eerste asielaanvraag werd afgesloten door het in punt 1.1. bedoelde arrest van de Raad. Blijkens dit arrest heeft de terechtzitting plaatsgegrepen op 26 september 2012. Verzoeker betwist de vaststelling in de bestreden beslissing niet dat de ter ondersteuning van de tweede asielaanvraag voorgelegde documenten dateren van juni 2011. Meer nog, in zijn verzoekschrift stelt verzoeker uitdrukkelijk dat hij deze documenten reeds ontving tijdens zijn eerste asielaanvraag. Verzoeker geeft dus zelf aan dat de stukken geen betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de eerste asielaanvraag. De bestreden beslissing concludeert derhalve terecht dat *“betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt (...)”*.

2.9. In zijn verzoekschrift haalt verzoeker aan dat hij bovenvermelde documenten niet eerder voorlegde daar hij de door zijn raadsman geadviseerde vertaling ervan niet eerder kon financieren. Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker hierover niets verklaarde bij het indienen van zijn tweede asielaanvraag. Dit is dan ook louter een a posteriori uitleg, die bovendien niet gestaafd wordt. Zij kan de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA